

Някъде, над покривите на града...

Автор: Caribiana

Потребител: Caribiana

Caribiana

Птицата не пее, защото има какво да каже на света.

Пее, защото има песен...

Може би ще се случи...

*Помислих си,
че някой е разшил крилете му
и за това не може да лети.
Очите му - две мънички небета -
говореха, когато замълчи.
Вървеше сам накрая на Земята.
А аз си мислех колко съм сама.
Добре, че има гълъби и вятър,
защото няма време за писма.
И аз му казах, колко ми е тъжно
за неговия полет неуспял.
А той ми се усмихна, като пусна
две шарени, големи хвърчила.
Оказа се,
че сам си е разшил крилете.
И сам се е оставил без небе.
За да направи хвърчилата. Двете.
И просто да ги подари на мен.*

Един неделен вестник

*Паважно кафене. Сънлива уличка.
И бяла чаша с топъл шоколад.
На масата отсреща сяда тихичко
един замислен поглед с очила.
Във вестника му днес е много празно
и той чете очите ми с очи.
В прозорците на блокчето цъфтят мушката,
които не приличат на жени.
Да не тъгува погледът отсреща, се усмихвам.
И пиша статия за есенния дъжд.
Повдига вежди. И не е замислен.
А слънчев поглед на случаен мъж.
Превръщам се във кръстословица. Да не скучае.
А отговорите ми винаги са трудни.
Той мисли дълго. После пита чая си.
Но аз съм нерешима. И си тръгвам.
По стъпките ми става листопад.
А погледът върви след мен до светофара.
Не се обръщам. Знам, че е така.
И знам, че сигурно ще ме забрави...*

Ако има и други животи...

**Откакто съм русалка, той - кентавър,
пътеките ни все не се пресичат.
Това е жалко... Толкова е жалко,
защото аз безумно го обичам.
Когато стана вишна, ще е друго.
Той ще се влюби в мен. Напролет.
И ще е влюбен много, много дълго.
Чак до върха на новите си клони.
Но ако той реши да е човек, е тъжно.
Човек... едва ли ще ме заобича.
Защото - няма да се лъжем -
русалките не стават на момичета.
Русалките от не-любов се стапят
и стават само пяна по вълните.
Над тях звездите много тъжно капят.
И някой ги разказва в приказки...**

И ти го знаеш...

Само вятър струи между клоните.

А в небето - полулуна.

***Отлетели са всички кораби,
натоварени с тишина.***

***Мойте мисли са водни кончета
и кръжат над едно море
от дълбоки, дълбоки обичи.***

А е плитко. До коленé.

***И очите ми търсят острова
със един омагьосан фар.***

***Над смълчаните нощни покриви
се откъсва една звезда.***

***Тя навярно е предсказание -
теб те има извън моя сън.***

***През един милион разстояния
аз съм твоя.***

Твоя ще съм...

Нещата, които не се променят

*Във някой друг живот ще бъда кестен.
С безброй зелени длани ще държа небето.
В черупки, като таралежчета, на есен
ще скривам по парченце от сърцето си.*

*Във пролетните нощи цветовете ми
ще бъдат бели свещи в тъмнината.
И ще отглеждам късни птичи песни
по клоните на истинското лято.*

*А корените ми ще крият във пръстта
най-нежните наченки на живота,
когато зимата се случи зла
и драска тялото ми с ледни нокти.*

*Когато бъда кестен някой път,
навярно все жена ще си остана...
Нали ме знаеш - мога да държа
огромното небе със крехки длани.*

Единственото сигурно нещо

От утре няма да съм същата. Ще съм различна.

Ще имам малко смисъл. Даже никак.

Ще съм абсурдна. Много алогична.

Ще бъде скучна. Като тъпа книга.

Ще съм отчайващо безвкусна. Безполезна.

Ще бъде сива, колкото си искаш.

Ще бъде много празна. Като бездна.

Ще бъде нищо... Ще съм просто нищо.

Но днес все още мога да съм жълта.

Да бъде течен шоколад и фреш от диня.

**Да бъде като Дядо Коледа, нахълтал
през лятото /защо пък не?/ в комина.**

**Да съм ти пликче пуканки във киното,
сметанов сладолед, заря в небето.**

**Да бъде чаша много нежно вино,
опило до побъркване сърцето ти...**

От утре няма да съм същата. Ще бъде тиха.

Без теб от утре ще съм друга. По-различна.

Ще си запазя само малко стихове.

И начинът, по който те обичам.

Шепа тишина...

**Тръпчивият вкус на твоята липса
подслаждам с горещ шоколад.
А горе, в небето, Луната разливства
със пръсти звезда след звезда.**

**Мълчат тротоарите и нощните улици.
Морето полюшва солени бедра.
Изглежда, си тръгва, сърдито за нещо си.
А после се връща. И гали брега.**

**Две котки лениво помахват с опашки.
Изглеждат щастливи. И влюбени.
А сладкия дъх на празната чаша
напомня за нещо сънувано.**

**Нощта се протяга. Целува ме в тъмното.
По нещо безкрайно прилича на тебе.
Потъва в очите ми. Поне до разсъмване
ще имам звезди във ръцете си.**

Една история за двама

**При тях се случва лесно любовта,
понеже те умеят да обичат.
Той - непораснал мъж. А тя - жена,
и малко повече - момиче.**

**Той сутрин и рисува сто слънца
по синята завивка на небето.
Тя слага мляко, обич и душа
и прави аромата на кафето му.**

**И после той и композира дъжд
и ляга като вятър във косите и.
А тя бродира макове и ръж
по дългия следобед на мечтите му.**

**Надвечер той утихва, уморен
във ласкавата топлина на дланите и.
А тя превръща залеза в море
и устните и стапят тишината му.**

**Когато стане нощ, той я целува
и я отвежда някъде отвъд звездите.
А тя сияе, негова, във тъмното
и след това заспива до гърдите му...**

Поне така си мисля...

**Ще духне Слънцето от жълтата си шепа
безброй лъчи, с които ще целува.**

**А Вятърът ще грейне над дърветата,
солен, като подводно плуване.**

**По ходилата на морето ще полепват мидички
и то ще тича към брега да ги събуе.**

**Вълните ще хихикат много тихичко,
така че пясъкът да може да ги чуе.**

**Чадърите ще опнат пъстротата си -
раирана, на точки, на цветчета.**

**А птиците ще носят на крилата си
най-топлите парченца от небето.**

Ще бъде лято. Страшно много лято!

**Рефренно лято от любима песен,
което сее макове между житата...**

След него няма как да дойде есен.

За какво ти е чадър?

**И съм небрежна, и безгрижна, и съм вятърна,
и сигурно съм облак над морето.**

**Луната гмурка пръсти във косата ми.
Танцувам с ветропоказатели-петлета.**

**А покривите островърхо се оглеждат
и си мечтаят да са корабни платна.**

**Дърветата предат зелена прежда
и после я оплитат на листа.**

Вали ми се. Вали ми се по пясъка.

По улиците с нощни, черни фракове.

Вали ми се по каменните вази.

Вали ми се по тишината. И навсякъде...

Но най- ми се вали във твоите шепи.

И по лицето ти така ми се вали!

**Аз сигурно съм облак над морето
с най-лунните разрошени коси.**

В шепите му пеят два щуреца...

Той е малко уморен понякога.

Малко тъжен.

Малко сам.

Има птици на прозорците.

И влакове.

Със които нощем бяга...

Чувал е езика на дърветата.

А по пясъка рисува тишина.

Пръстите му - със вълните сплетени,

А пък във очите му - дъга.

Той умее да приспива вятъра.

И по лунната извивка се пързая.

Вяреа във вълшебства сутринта.

А пък вечер - сам ги прави.

Той живее някъде и никъде.

Има чаша, цялата на точки.

На терасата му столът е камъшен,

а пък времето - с отсрочка.

Той не ми говори прозаично.

И ми вярва, че си го измислям.

Скрива ме в ръцете си, когато плача.

И страшно, страшно истински.

Корабът му плава по здрачаване

над короните на пеещи акации.

Идва да ме вземе. И отплаваме.

Чак до следващото кацане.

Той е този, който кара вишните

да цъфтят на пролет. И им пее.

Той е този... който във сърцето ми

не под наем, истински живее...

Има ли го...има го навярно.

Срещали сме някога следите си.

И когато пак се срещнем, ще остане.

До тогава... пиша му мечтите си...

Ела си у дома...

*Там, няколко етажа по-нагоре,
над поляни от цъфнали облаци,
скитат стъпките - пясъчно голи,
по треве от зелена дъждовност.*

*Там се влюбват дори ветровете
и замират звездите от страст.
Там съм твоето слънчево цвете.
Там съм твоята малка жена.*

*Там те чакам. И шия дъги.
И ги правя пътеки към тебе.
Ти ще дойдеш... Ще дойдеш, нали?
В моя дом на брега на небето...*

Познавам те...

*Когато те сънувам, нямаш име.
Защото то съвсем не ти е нужно.
В съня ми само двамата се скитаме
до ъгъла на моето събуждане,
където гаснат восъчни звезди
и плачат люляците с дъх на пролет.
А ние с теб задъхано мълчим,
изгубили инстинкта да говорим.
Когато те сънувам, зная кой си.
Защото те нашепва тишината.
А аз съм твоя. Безгранично твоя
в очите ти, в които ме сънува лятото...*

Пера. И свечеряване.

Знаеш ли...

**днес залезът е много срамежлив
и с длани крие погледа си от очите ми.**

**Косите му са розови. Като реки,
в които се оглеждат диви вишни.**

**Един възшебник слиза над света -
почти невидим е, прозрачен като шепот.**

**И носи пълна кошница със чудеса
от късните нюанси на небето.**

**Лети ли ти се? Искаш ли крила?
Днес имам повече, днес имам и за тебе.**

**В лилавата вечерна тишина
дочакай ме. Аз идвам да те взема...**

Ако ти липсва пролетното време...

**Мълчаливо е.
Светлината ходи на пръсти.
И тежи от любов. Даже пари.
Идва прилив,
от който небето възкръсва.
Аз съм седнала на тротоара.**

**Сплели клони,
шушнат над мене черниците.
И разтварят крехки листенца.
Стават дом.
За крилете на летните птици.
И гнездо за почивка на времето.**

**Аз съм никоя.
И съм ничия. И съм чиста.
Непораснала и съвсем ненамерена.
В мен е тихо.
Ако искаш - извикай ме.
Ще посея лалета в сърцето ти.**

Може би ще се случи... - стр. 3
Един неделен вестник - стр. 4
Ако има и други животи... - стр. 5
И ти го знаеш... - стр. 6
Нещата, които не се променят - стр. 7
Единственото сигурно нещо - стр. 8
Шеп тишина... - стр. 9
Една история за двама - стр. 10
Поне така си мисля... - стр. 11
За какво ти е чадър? - стр. 12
В шепите му пеят два щуреца... - стр. 13
Ела си у дома... - стр. 15
Познавам те... - стр. 16
Пера. И свечеряване. - стр. 17
Ако ти липсва пролетното време... - стр. 18